

РЕШЕНИЕ

№ 5852

гр. София, 15.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5951** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на М. О. Д., ЕГН: [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Е“, ап. № 123, чрез процесуален представител адв. Ст. З. от САК, против Решение от 02.04.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 7143/2020 г. от СРС, НО – 116-ти състав.

С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № 20-4332-007424/14.05.2020 г., издадено от началник група ОПП-СДВР, с което на касатора за нарушение на чл.104б, т.2 от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 3 000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца, на основание чл.175а, ал.1, предл. 3 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно и необосновано. Не е установена материалната компетентност на актосъставителя и на административнонаказващия орган. Не са взети предвид показанията на свид. А., която установява, че касаторът не е осъществил вмененото му нарушение и е имал възражения срещу съставения АУАН. Не отчетено, че управлявания от касатора автомобил е съвсем малък, с малка мощност и предно предаване и е неудобен за дрифт. Моли да бъде отменено въззивното решение и НП. Претендира присъждането на разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът – редовно призован, не се явява, не се представлява и не заявява становище по жалбата и не претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, визираны в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост” не попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на разпитаните свидетели. Неоснователно е оплакването на касатора, че районният съд е игнорирал показанията на свид. Ц. А.. В оспореното решение е направен обстоен анализ на показанията на тази свидетелка, както в тяхната цялост, така и сравнени с показанията на останалите свидетели. Правилен е изводът, че поради близките отношения с касатора тази свидетелка цели да го оневини. Разгледани са и показанията на останалите свидетели и съдът е изложил убедителни аргументи кои показания и защо кредитира.

Неоснователно е възражението за липса на материална компетентност на актосъставителя и на административнонаказващия орган. По делото е представена Заповед № 81213-515/14.05.2018 г. където в т.1.3 изрично е записано, че младшите автоконтрольори в СДВР са оправомощени да съставят актове за установяване на административни нарушения. От представеното удостоверение рег. № 513р-78 256/2018 г. се установява, че Г. Б. е назначена на длъжност началник група „Административно-наказателна дейност“ към отдел „Пътна полиция“-СДВР и съгласно т. 2.10 от цитираната заповед е оправомощена да издава наказателни постановления.

Доводът на касатора за липса на легална дефиниция на понятието „дрифт“ е неоснователен. На първо място в наказателното постановление никъде не се

употребява този термин. На второ място в ЗДвП също никъде не е упомената думата „дрифт“. Също така неотнормирани към настоящия спор са доводите в жалбата за малка мощност на лекия автомобил и за наличието на предно предаване, тъй като ползването за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари може да бъде осъществено и с такива автомобили.

Наказателното постановление и АУАН са издадени в срок от надлежен орган, в предвидената от закона форма, подписани са съгласно изискванията на закона, дадена е възможност за възражения на нарушителя и съдържат реквизитите, посочени в чл. 42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Правната квалификация на нарушението е определена правилно от административнонаказващия орган. Наложено наказание е съобразено с определения от закона размер.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на касатора за присъждане на разноски. Същият не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

С оглед изхода на спора на касатора не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН във връзка с чл.221, ал.2 АПК Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 02.04.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 7143/2020 г. от СРС, НО – 116-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :